

Λήγοντος τὴν 31^{ην} τρέχοντος τοῦ 5^{του} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται, ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

ΚΓ'

Γοντεία.

Ὅτε ὁ Κλαύδιος μετὰ ταχεῖαν πορείαν ἀφίκετο εἰς Πενόε, ὁ Καίσαρ ἐχρεμέτισεν ἐκ χαρᾶς, αἱ δὲ ὑλακαὶ τῶν φίλων αὐτῶ κυνῶν ἀπήντησαν ἔνδοθεν τῆς αὐλῆς.

Μόνον τὰ παράθυρα τοῦ μαγειρείου ἐφωτίζοντο. Τὸ χωρίον ἐκοιμάτο ἤδη.

Ὁ Ζοσίλ ζωηρὸς πάντοτε ἔσπευσε καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν εἰς τὸν κύριόν του.

— Ἐλάτε λοιπόν, κύριε Κλαύδιε, εἶπεν ὁ θεράπων, τὸ δεῖπνον τελειώνει.

Ἐν τῷ μαγειρείῳ ἄκρα ἐπεκράτει ζωηρότης.

Ὁ ἱερεὺς εἶχεν ἔτοιμον τὴν καπνοσύριγγά του, ἵνα καπνίσῃ εὐθὺς ὡς αἱ κυραὶ ἤθελον ἐπιτρέψαι τοῦτο.

Ὁ Μισὸ ἐφαίνετο ληθμονήσας τὰς συμβουλὰς τοῦ κύρ Λεσγιδοῦ ἔρωτευμένος ὅσον οὐδέποτε, εἶχε μεταβῆ μετὰ τὴν ιδέαν ν' ἀθετήσῃ τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν ἔδωκε τῷ δικαστικῷ κλητῆρι καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Μαριάνναν νὰ μὴ μεταβῆ εἰς τὸ προσκύνημα τοῦ Ἐλβέν, ἔνθα δυσάρεστόν τι ἠδύνατο νὰ συμβῆ αὐτῇ.

Καθήμενος πλησίον τῆς Ἀγνῆς, ἥτις ἤκροατο ἀφηρημένη τῶν κολακευτικῶν αὐτοῦ λόγων, ἐδίσταζε νὰ ὁμιλήσῃ, μὴ γνωρίζων ἄλλως τε πόθεν ν' ἀρχίσῃ τὸ λεπτόν ἐκεῖνο θέμα.

Πολλάκις ἡ ὠραία μελαγχροινὴ παρτήρη τὸ ὠρολόγιον, ὅπερ ἐδείκνυεν ἑννέα ὥρας.

Οἱ συνδαιτυμόνες οὐδαμῶς ἐφαίνοντο σπεύδοντες νὰ ἐγερθῶσι τῆς τραπέζης.

Ἡ Ἀγνὴ ἐν τούτοις ἤδημίονε. Ὁ κλωπιτισμὸς αὐτῆς ἦν ἐπίσης κάπως ἐπιμε-

μελημένος, ὅπερ δὲν διέφυγε τὸ ὄμμα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ἰακώβου.

Τὴν κόμην εἶχε διευθετήσῃ ἐν εἶδει στεφάνης, οἱ δὲ μέλανες καὶ ἡδονικοὶ αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἀπήστραπτον. Αἱ ροδόχροες αὐτῆς παρεαὶ εἶχον τὴν ὄψιν ἀνθέων προσφάτως διανοιχθέντων, ἐνῶ ὑπὸ τὴν ἐσθῆτα αὐτῆς τὸ στῆθός της ἔπαλλε βιαίως.

Ὁ φύλαξ, καθήμενος πλησίον τῆς προσφιλοῦς αὐτῷ Μαριάννης, διηγείτο τὰς πορείας τῆς νεαρᾶς αὐτοῦ κυρίας καὶ τὴν εἰς τὸν πύργον τοῦ Ἐλβέν ἐπίσκεψιν αὐτῆς. Εἶχε ληθμονήσῃ τὰς ὑπονοίας, ἃς διήγειρον αὐτῷ αἱ ἐρωτήσεις τῶν δύο ἀδελφῶν, ἡ δὲ φαινομενικὴ ἡρεμία τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ ἔκφρασις τῆς ἀγαθότητος τοῦ Κορεντίνου καθυσύχαζεν αὐτὸν τελείως. Δὲν διενοεῖτο εἰμὴ τὴν Ἰασιν τῆς γυναικὸς ἐκεῖνης, εἰς ἣν ὁ ἀτυχὴς συνεκέντρον πάντα αὐτοῦ πόθον.

Ὁ Κλαύδιος εἰσελθὼν ἔσπευσε πρὸς τὴν μητέρα του, ἣν ἠσπάσθη εἰς τὸ μέτωπον, εἶτα ἔδωκε δύο φιλήματα τῇ Ἀγνῇ καὶ ἐχαιρέτισεν ἐγκαρδίως τοὺς λοιπούς.

Εἰς ὀλίγα λεπτὰ ἐτελείωσε τὸ δεῖπνον αὐτοῦ καὶ ἐξήγησε τὸ αἴτιον τῆς βραδύτητός του, εἰπὼν ὅτι συνέβη τι δυσάρεστον εἰς νέαν τινα κυρίαν, ἣν ἐθεράπευε καὶ ἣν θὰ ἐπανέβλεπε τὴν ἐπιούσαν, κατὰ τὸ προσκύνημα τοῦ Ἐλβέν, παρὰ τῷ ξενοδόχῳ Ζακού.

Ἡ Ἀγνὴ ἐπωφελήθη πάραυτα τῆς εὐκαιρίας :

— Μητέρα, εἶπεν αὐτῇ, πρέπει νὰ κοιμηθῆς. Θὰ ἐξυπνήσῃς ἑνωρὶς διὰ νὰ ὑπάγῃς εἰς Ἐλβέν.

Τὰ τῆς ἐκδρομῆς συνεφωνήθησαν.

Ὁ Κλαύδιος θὰ ὠδήγει τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφὴν του μετὰ τῆς Ροζίνας ἐφ' ἀμάξης, ἵνα φθάσῃ οὕτως ἑνωρὶς παρὰ τῷ ἀρρώστῳ αὐτοῦ. Οἱ ἄλλοι θὰ μετέβαινον πεζῇ, ὅλοι θὰ ἦσαν εἰς τὴν ἑορτὴν καὶ θὰ συνητῶντο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Στρατάρχου τῆς κυρὰ Νικόλ.

Ὁ χωροφύλαξ ἔξεε τὴν κεφαλὴν ἐν ἀμηχανίᾳ.

Ἄνωθεν τῆς οἰκογενείας ταύτης, ἔνθα ἡ εὐτυχία ἀπήστραπτεν εἰς πάντων τὰ πρόσωπα, ἔβλεπε τὴν εἰρῶνα καὶ ἀπειλητικὴν κεφαλὴν τοῦ κύρ Λεσγιδοῦ.

Ἄλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμάζετο νὰ ὁμιλήσῃ, πάντες ἠγέρθησαν ἵνα ἀπέλθωσιν.

— Ἐ! τοῦ λόγου σου, κύρ Μισὸ, εἶπεν ὁ ἱερεὺς, τί σκέπτεται ;

Εἰς Σαιν-Ζιλδὰς, ὁ λοχαγός, μετὰ τὸ δεῖπνον, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἔνθα ἦσαν συνηγμένοι οἱ ξένοι τῆς μαρκησίας. Ὁ στρατηγὸς διηγείτο τῇ δεσποινίδι Σιμονὲ τὰ συμβεβηκότα τοῦ βίου του. Ὁ Μάξιμος, ὁ ἔχθρὸς τοῦ γάμου, ὑπέκυπτεν ὑπὸ τὸ κράτος τῶν πολλῶν θεληγῆτρων τῆς ὑποκομίσσης δὲ Ρεβίλ. Ὁ ἱερεὺς καὶ ἡ μαρκησία ἐκάθηοντο πλησίον ἀλλήλων ὡς πάντοτε, ὁ δὲ Φοντραίλ ἦν πλησίον τῆς συζύγου του, καὶ τέλος ἡ Καικιλία ἀνέκρουεν ἐπὶ τοῦ κλειδοκουμβάλου τεμάχια ἐκ τῆς Μασκὸτ καὶ τοῦ Μικροῦ

Λουκόσ, ἐνῶ ὁ δ' Ἀμβαρὲς, στηριζόμενος διὰ τοῦ ἀγκῶνος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου του, ἠτένιζεν αὐτὴν περιπαθῶς.

Ἀίφνης ὁ στρατηγὸς ἐφώνησε :

— Λοχαγέ !

Οὐδεὶς ὑπήκουσεν αὐτῷ.

Ἐπανέλαθε :

— Λοχαγέ, μήπως ἐκουφάθητε ; Θέλετε νὰ παίξωμεν οὐίστ.

Ἡγέρθη καὶ παρετήρησε περιέργως εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Πῶς ! εἶπεν, ἔφυγεν.

Ἄληθῶς δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ.

Ὁ δ' Ἐστρέλ εἶχεν ἀπέλθει τῆς συναναστροφῆς, χωρὶς νὰ παρατηρηθῆ, καὶ τῇ συνενοχῇ ἵπποκόμου τινος, εἰς ὃν εἶχεν εἶπει τὸ σχέδιόν του, ἔλαβε τὸν εὐνοούμενον αὐτοῦ ἵππον ἀπὸ τῶν ἵπποστασιῶν καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ Πενόε.

Ἡ Ἀγνὴ εἶχεν ὑποσχεθῆ ὅτι τὴν δεκάτην ὥραν θὰ ἦτο εἰς τὸν κῆπον πλησίον τῆς ζυλίνης γεφύρας.

Ὁ λοχαγὸς δὲν ἔσπευδεν. Εἶχεν ἄλλως τε καιρὸν, οὐδαμῶς δ' ἐφοβείτο ν' ἀποπλανηθῆ. Ἐγνώριζε θαυμασίως τὴν ὁδὸν τοῦ Πενόε. Ἐκεῖνο ἦτο τὸ δέκατον πέμπτον τοῦλάχιστον ταξειδίον, ὅπερ ἐπεχειρεῖ ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς Ἀγνῆς. Ἄληθῶς διὰ κατάκτησιν χωρικῆς τοῦτο ἦτο πολὺ.

Ἦτο μὲν ὠραία καὶ θελκτικωτάτη ἡ Ἀγνὴ, τὰ πάντα ὅμως ἔχουσι τὸ τέλος των, ὁ δὲ λοχαγὸς διενοεῖτο, ὅτι ἡ στιγμή τῆς παραδόσεως τοῦ πολιορκημένου φρουρίου εἶχεν ἐπέλθει !

Ἡδεῖται ὦραι ! Στιγμαὶ φαιδραὶ, ἃς ἀναμνηστικεταὶ τις μέχρι τῶν ἐσχάτων τοῦ βίου.

Συλλογιζόμενος ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἔδρεπε τὸν καρπὸν ἐκεῖνον, τὸν ἄωρον ἔτι, ὅπερ κρεμάμενος ἀπὸ τοῦ δένδρου ἦν εἰς τὴν διάθεσίν του, ὁ ἀξιοματικὸς ἤσθάνετο ἀφατον ἡδονῆν. Ἐπὶ τέλους ! ἡ ἐπιμονὴ του θὰ ἡμειβετο. Οὐδέποτε ἔγραψε πλείοτερα φύλλα χάρτου, οὐδέποτε ἀνεσκάλευσε τοσοῦτῳ εἰς τὴν μνήμην του, ἵνα ἀνεύρῃ φράσεις τρυφερὰς καὶ παθητικωτάτας. Ἐνῶ ἐνδύμυχος μουσικὴ ἔψαλλεν αὐτῷ τὰ ἐπιθαλάμια τοῦ ὑμεναίου, ἤκροατο τῶν θυρῶν τοῦ δάσους, οἱ κάτοικοι τοῦ ὁποῦ ἐταράσσοντο μετὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς ἡμέρας. Ἐνίοτε σκιαὶ ἀμφίβολοι διήρχοντο πλησίον αὐτοῦ, ὁ δὲ ἵππος του ἀνεσκίρτα.

Καθυσύχαζεν αὐτὸν διὰ μιᾶς λέξεως καὶ ἐξηκολούθει τὴν πορείαν αὐτοῦ παρατηρῶν τὴν ὥραν εἰς τὸ ὠρολόγιόν του.

Αἴφνης εἰς τι ἀδενδρον μέρος κατὰ τινα διασταύρωσιν ἀτραποῦ εὐρέθη ἀντιμέτωπος πρὸς ὑψηλὸν καὶ ἰσχνὸν ἀνθρωπον φέροντα καρὰβίαν ἐπ' ὤμου.

— Νά, εἶπεν ὁ ἀγνωστος, εἰσθε ὑμεῖς, λοχαγέ μου; Διάβολε ! ἀργὰ γυρίζετε.

— Σακορράφα !

— Μάλιστα. Ποῦ διάβολο πηγαίνετε ἀπ' ἐδῶ ;

— Τυχαιῶς. Ἐχω φοβερὰν ἡμικρανίαν· πρέπει νὰ κινηθῶ καὶ ν' ἀναπνεύσω ἀέρα. Σὺ δὲ ποῦ πηγαίνεις ;